

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Fernando Trías de Bes

*selectionarul
de
sunete*

traducere din limba spaniolă de
LILIANA PLEȘA IACOB

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Fernando Trías de Bes
EL COLECCIONISTA DE SONIDOS

© Fernando Trías de Bes, 2007

Romanian translation by arrangement with Simona Kessler & Associates Agency
through International Editors' Co Agency, Barcelona

© Baroque Books & Arts®, 2015

Imaginea copertei: Stela Lie
Concepție grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Denise Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRÍAS DE BES, FERNANDO

Colecționarul de sunete / Fernando Trías de Bes;

trad.: Liliana Pleșa Iacob. - București: Baroque Books & Arts, 2015

ISBN 978-606-8564-38-8

I. Pleșa-Iacob, Liliana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Pentru Joan, Mariló și Rebeca Marín

„Domnilor, v-ar plăcea să auziți o frumoasă istorie de iubire și moarte? Este vorba despre legenda lui Tristan și a prințesei Iseo. Ascultați cum, printre clipe de bucurie și de durere, s-au iubit și au murit în aceeași zi, el pentru ea și ea pentru el. Povestea iubirii lor s-a petrecut în ținutul verdelui Erinn și în sălbatica Scoție, pe tot întinsul insulei de Miere, de la zidul lui Hadrianus până la capul Șopârlei, și-a aflat ecoul pe malurile Senei, ale Dunării și ale Rhinului, a încântat Anglia, Normandia, Franța, Italia, Spania, Germania, Bohemia, Danemarca și Norvegia. Amintirea ei va dura cât timp va dăinui lumea.”

Începutul legendei *Tristan și Iseo*

INTRODUCERE LA CAIETE

Iarna lui 1905

Sunetul perfect, celest, magic, etern

Numele meu este Jürgen zur Linde și sunt preot. Nu știu dacă textul acesta, însălat cu mâna mea tremurândă, are să vadă vreodată lumina zilei. Cel mai probabil umezeala și timpul vor distruge aceste caiete; sau se vor rătăci printre grămezile de moloz, atunci când zidurile mănăstirii în care locuiesc vor fi dărâmate pentru a se ridica în locul lor vreun mic palat, un conac sau o reședință de vară; ori poate, pur și simplu, vor rămâne pentru totdeauna în întunericul nișei în care le-am găsit.

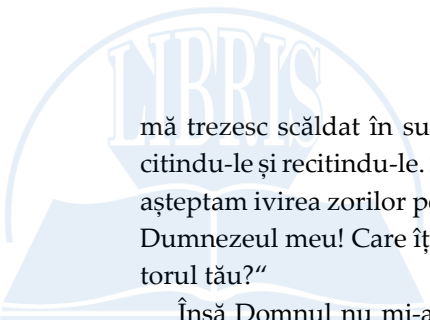
Multă vreme am crezut că povestea aceasta nu îmi aparține. Astăzi însă nu mai sunt atât de sigur. Din acest motiv m-am hotărât s-o țin ascunsă, chiar și după moartea mea, căci, într-un anume fel, eu fac deja parte din ea.

Și nu este singurul motiv: mai e și frica.

Da, sunt preot.

Prin urmare, n-ar trebui să mă tem decât de Bunul Dumnezeu. Însă eu am fost martor la forța unui blestem, la imensa lui putere, la veridicitatea lui. Și nu există om pe lume, dedicat cunoașterii ori vieții oțioase, Domnului ori familiei, burghez din naștere ori țăran, care să rămână imun la acest blestem.

Din clipa în care am citit caietele pentru prima dată, n-am mai avut nici măcar o singură noapte în care să nu

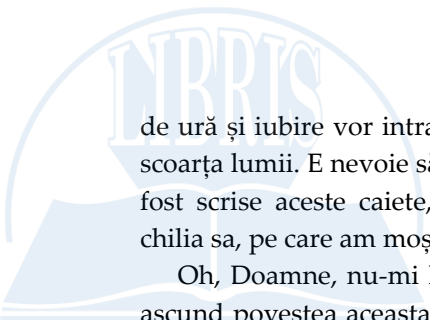
mă trezesc scăldat în sudori reci și să nu stau de veghe, citindu-le și recitindu-le. Și după ce dădeam ultima pagină, așteptam ivirea zorilor pentru a striga către Domnul: „Oh, Dumnezeu! Care îți este voia? Ce dorești de la servitorul tău?”

Însă Domnul nu mi-a răspuns niciodată. Sau poate eu n-am știut să-i ascult răspunsurile în adâncul ființei mele, o ființă tulburată, agitată și confuză. Oricum ar fi, întrebările continuă să răsună în mintea mea precum ecoul vocilor păstorilor pe culmile munților. În lipsa unor răspunsuri, poți doar să te scufunzi în tăcere, astfel că decizia mea e luată: voi ascunde din nou aceste caiete acolo unde le-am găsit. N-am să iau pe nimeni părtaș la tumultul din ele, pe nimeni. În felul acesta, divulgarea ori distrugerea textului va deveni o chestiune străină de voința mea.

M-am gândit odată, în timpul scurtelor mele plimbări dinaintea ritualului canonic de seară, pe care îl practic pentru a mă proteja, pentru a mă înfățișa inocent în pofida adevărului pe care l-am aflat, că este ca atunci când un avocat proclamă inocența unui martor care a asistat la înecul cuiva într-un lac: mereu îndoielnica omisiune. Poate că mă uit în altă parte, poate că încerc să-mi ascund propria natură. Nu știu.

Am luat această hotărâre, dar curiozitatea mă macină. Vor mai oferi, oare, vreodată, aceste caiete secretele lor vreunui alt muritor? Și de va fi așa, când? Peste douăzeci de ani? Peste cincizeci? Un secol? Sau poate o mie de ani? Ce va fi rămas din Germania mea când se va întâmpla acest lucru? Ce se va mai ști despre secolul de frământări, revoluții, schimbări, progres și confuzie în care mi-a fost dat să trăiesc? Vor fi fost date uitării operele lui von Weber, Wagner și Offenbach?

Nimeni nu va putea cuprinde această istorie pe de-a-ntregul dacă memoria se va lăsa în voia uitării și aceste vremuri

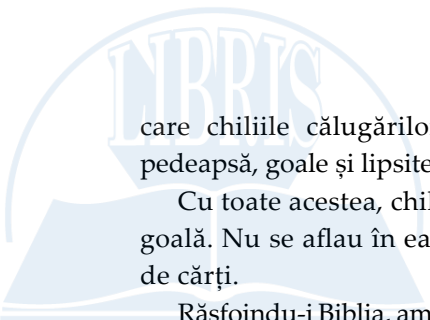
de ură și iubire vor intra în pământ spre a se converti în scoarța lumii. E nevoie să înțelegem în ce circumstanțe au fost scrise aceste caiete, ascunse de părintele Stefan în chilia sa, pe care am moștenit-o la moartea lui.

Oh, Doamne, nu-mi lua în seamă trufia! Am decis să ascund povestea aceasta de desfrâu și de păcat, și totuși, mă surprind împodobind-o cu propriile-mi cuvinte, pentru cazul în care, într-o zi, ar ajunge în mâinile vreunui muritor. Aștept, Atotputernicule, să înțelegi că sunt nu doar un om ce te slujește cu credință, ci și unul din carne. Mândria și zelul meu sunt legitime: un artist poate ascunde sculptura interzisă, dar asta nu înseamnă că va înceta s-o șlefuiască în singurătatea atelierului său.

*

Caietele care urmează după această introducere au fost scrise de părintele Stefan, un călugăr benedictin, ca și mine, pe care n-am avut plăcerea să-l cunosc personal. De fapt, eu am venit la mănăstirea din Beuron în locul său. Părintele Stefan a trăit până la jumătatea anului 1875. A murit la puțin timp după ce împlinise șaizeci și șase de ani.

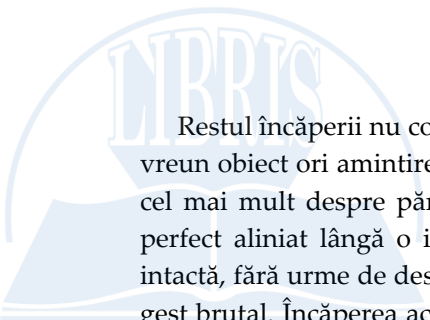
Cu toate că nu l-am cunoscut pe părintele Stefan, adevăratul său caracter mi s-a revelat la simpla pătrundere în chilia sa. Nouă, călugărilor benedictini, ne este permisă posesia de bunuri, cu condiția de a nu ne vinde acestora sufletul, fiindcă, după cum prea bine o știe Domnul nostru, dacă așa ceva se întâmplă, bunurile vor fi cele care vor ajunge să ne posede pe noi. Încăperile noastre nu se bucură de confortul reședințelor nobiliare sau burgheze, nu sunt împodobite cu fotolii delicate din pluș și nici cu perne pufoase, nu se pot făli cu draperii somptuoase ca-n palatele regilor, dar nici nu sunt goale precum chiliile clericilor din Evul Mediu. Sunt departe epocile în

care chiliile călugărilor semănau cu niște celule de pedeapsă, goale și lipsite de lucrurile elementare.

Cu toate acestea, chilia părintelui Stefan era complet goală. Nu se aflau în ea decât o Biblie și vreo patruzeci de cărți.

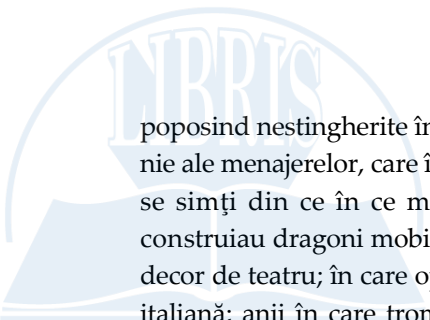
Răsfoindu-i Biblia, am descoperit că adnotările făcute de el pe fiecare pagină depășeau numărul versetelor, ca și cum părintele Stefan și-ar fi dedicat viața căutării altor fraze printre cele ale Sfintei Scripturi, ca și cum ar fi existat o altă combinație de cuvinte care ar fi putut face din cartea cărților o lucrare mai bună, o Biblie nouă, care să-l apropie și mai mult pe credincios de Dumnezeu. Celelalte patruzeci de volume erau de filozofie. Sunt sigur că nu-l citise pe nici-unul dintre ele, fiindcă textele erau neatinse. E curios cum poți întotdeauna să apreciezi dacă o carte a fost sau nu citită, fără a fi nevoie să-l întrebi pe posesorul ei. Dar nu era vorba doar de virginitatea paginilor: cele patruzeci de cărți de filozofie erau pline de trandafiri uscați. Zeci, sute... Câte unul la zece pagini. Nici mai mult, nici mai puțin. La fiecare a zecea pagină, un trandafir... Trandafiri englezești, japonezi, sălbatici, damaschini, albi, chinezești, portulac, arbuști, cățăărători, virginieni... Desigur, eu nu cunoșteam toate aceste nume. Părintele Stefan le notase denumirea printr-o metodă foarte curioasă. Pe fiecare pagină care adăpostea un trandafir, el încercuise anumite litere din textul tipărit. Păreau litere semnalate la întâmplare. Dar nu era așa. Așezate unele după altele, caracterele revelau numele tipului de trandafir păstrat acolo. Presupun că aceasta era singura utilitate pe care o puteau avea pentru părintele Stefan lucrările sale de filozofie. El nu simțise nevoia să cunoască ideile și conceptele conținute în respectivele volume, astfel că le convertise într-o arhivă de arome moarte. Aflase absolut totul dintr-o singură carte, Biblia aceea a lui, un spațiu infinit cuprins între hotarele minții sale.

The logo for NBRIS (National Bibliographic Research Institute of Romania) is located in the top left corner. It features the word "NBRIS" in a stylized, blue, serif font, with a large, light blue circular graphic element behind it.

Restul încăperii nu conținea aproape nimic, nici măcar vreun obiect ori amintire personală. Și acest lucru vorbea cel mai mult despre părintele Stefan. Un crucifix drept, perfect aliniat lângă o icoană a Bunei Vestiri; fereastra, intactă, fără urme de deschidere neatentă sau ale vreunui gest brutal. Încăperea aceea era a unui bărbat fără densitate, sobru și auster prin natura sa. Dar nu anost. Căci un om al unei singure cărți și a mii de flori moarte nu poate avea o minte anostă. Lumea părintelui Stefan era, evident, o intensă lume interioară.

Părintele Stefan vorbea foarte puțin, cu toate că nu făcuse legământ de tăcere. Asta mi-au povestit călugării benedictini care, profund întristați, duceau adesea dorul companiei sale. Nu, n-ar fi putut face un asemenea legământ, căci ar fi însemnat să trișeze. Liniștea făcea parte din însăși ființa sa, și nu se cuvenea să se fălească în fața Domnului pentru talentele cu care chiar El îl binecuvântase.

Există două tipuri de persoane: cele vorbărețe, care de obicei sunt goale pe dinăuntru, și cele tăcute, care de obicei se simt pline. Și totuși, părintele Stefan era la fel de plin pe dinăuntru pe cât de simplu era pe dinafară. Probabil acesta era lucrul cel mai neobișnuit. Fiindcă părintele Stefan a trăit în secolul nebuniei: epoca în care oamenii de stat s-au răzvrătit împotriva regilor, pentru a reunifica regatele; în care căile ferate se înmulțeau ca hidrele, șerpuitoare și infinite; epoca în care nevestele își denunțau bărbații, pretinzând separația corpurilor; timpuri în care o familie își putea flutura mizeriile în piața publică și în fața judecătorilor; în care marile războaie de țesut și alte mașini deveneau o amenințare pentru locurile de muncă ale oamenilor de bine; epoca în care banul se convertea în știință și în care știința îl înfrunta pe Dumnezeu; în care scrisorile traversau spațiul unei țări în doar câteva zile de la așternera lor pe hârtie; în care oglinzile ieșeau din bordeluri,

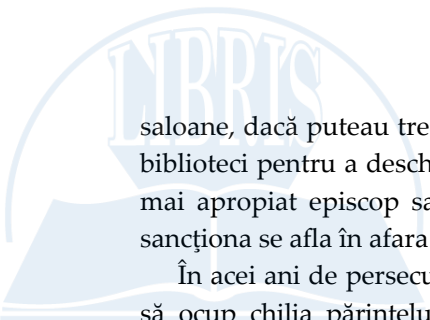

poposind nestingherite în magazinele cu ustensile de curățenie ale menajerelor, care își admirau în ele nuditatea, spre a se simți din ce în ce mai tulburate... Epoca în care se construiau dragoni mobili, cu simplul obiectiv de a deveni decor de teatru; în care opera germană s-a despărțit de cea italiană; anii în care trompetele și trombonii puteau avea linia melodică, susținând viorile pe toată durata unei compoziții; în care un cor își făcea apariția în mișcarea a patra a unei simfonii; în care sentimentul ieșea victorios în fața metricii; în care iubirea pentru o femeie trezea în sufletul poetului, mai mult decât orice, iubirea de Dumnezeu.

Aceasta a fost epoca față de care părintele Stefan a reușit să rămână străin. E incredibil ca, în asemenea vremuri, un om să fi avut nevoie numai de trandafiri și de o Biblie.

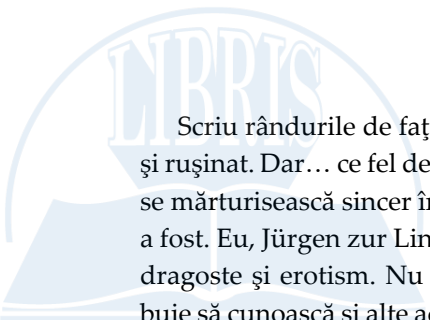
*

Nu acesta a fost cazul meu. Când i-am luat locul părintelui Stefan și m-am instalat în mănăstirea din Beuron, pe mine mă urmăreau cărțile, mai ales cele interzise. Primii mei ani sacerdotali au fost dificili. Se încerca extirparea catolicilor din Germania. Au fost puțini cei suficient de puternici încât să rămână. De exemplu, dintre frații noștri iezuiți, niciunul n-a rezistat decât în clandestinitate, ascuns prin pivnițele câte unui burghez catolic și curajos, dintre puținii care, temându-se de urmăritori, înfăptuiau ritualul euharistic alături de găzduitorii lor, în penumbra subsolurilor acestora. Redentoriști, lazariști, sacerdoți ai Sfântului Spirit, preacuvioasele Sfintei Inimi... De-abia se mai găsea câte un cleric catolic în toată Germania: doar cei care se dedicau îngrijirii bolnavilor. Cum să fi rămas benedictinii și franciscanii străini de acei ani de excludere din viața monahală? Cum să nu-și fi deschis mințile către cunoaștere și către cele interzise, dacă puteau intra în taverne și în

saloane, dacă puteau trece fără impedimente pragul unei biblioteci pentru a deschide orice carte interzisă, dacă cel mai apropiat episcop sau arhiepiscop care i-ar fi putut sancționa se afla în afara granițelor Germaniei?

În acei ani de persecuție a catolicismului mi-a fost dat să ocup chilia părintelui Stefan. Deoarece catolicii erau considerați dușmani ai Germaniei, în perioada primilor mei ani la mănăstirea din Beuron enoriașii erau destul de puțini. Timpul îmi prisosea, astfel că, o dată pe săptămână, mă îmbrăcam în civil, luam un măgar din staulul mănăstirii și plecam călare până la Tuttlingen, aflat la doar câteva ore de drum de Beuron. În Tuttlingen, deși era o localitate micuță, exista o bibliotecă de unde se puteau împrumuta cărți fascinante. Îmi petreceam ziua acolo, fără măcar să mă întrerup pentru prânz, hrănindu-mă cu cuvinte. Devoram unele cărți chiar acolo, în bibliotecă; pe altele le luam cu împrumut sub o falsă identitate și un nume inventat: Doktor Schlesinger. Deși prezența mea în Germania nu era amenințată, nu puteam, totuși, să-mi afișez prin împrejurimi condiția de preot catolic. La bibliotecă am legat o prietenie specială cu Klaudius, un tânăr cu ochi scăpărători și sprâncene fine, responsabil de înmânarea, înregistrarea și returnarea cărților împrumutate. Continua mea prezență în bibliotecă a transformat amabilul salut în prietenie, iar când aceasta a devenit complicitate, Klaudius a început să-mi împrumute cărți la care publicul nu avea acces, volume aflate doar la dispoziția autorităților oficiale sau a erudiților și istoricilor. Desigur, prezentându-mă ca Doktor Schlesinger, Klaudius n-avea cum să știe că, în realitate, eu eram preot, motiv pentru care n-a stat pe gânduri să îmi faciliteze poeme de dragoste, precum și alte texte cu idei interzise de ordinul nostru și de papă. Încetul cu încetul, mi-a revelat toate comorile adăpostite de acea bibliotecă deosebită: evangheliile apocrife, apologii ale unor religii interzise, romane erotice...

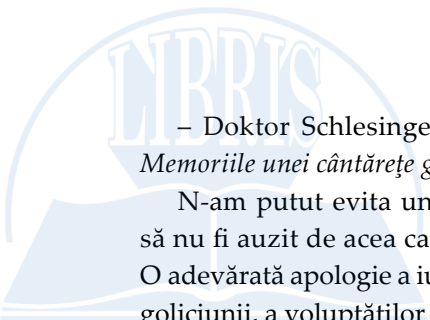

Scriu rândurile de față și nu pot decât să mă simt jenat și rușinat. Dar... ce fel de om e acela care nu este capabil să se mărturisească sincer în fața unei coli de hârtie? Da. Așa a fost. Eu, Jürgen zur Linde, preot, am citit zeci de cărți de dragoste și erotism. Nu din viciu, ci pentru că omul trebuie să cunoască și alte adevăruri, ca să și-l poată afla pe al său. În perioada mea de seminarist, unul dintre cei care m-au format mi-a recomandat să îmbrățișez întotdeauna îndoiala și să înfrunt păcatul, dacă acesta mă urmărește. „Ceea ce negi te va supune, Jürgen. Păcătuiește, dacă simți nevoia. Doar așa vei ajunge la sfințenie. Nu există putere mai mare decât cea a necunoscutului: tentația trezită de curiozitate nu e o greșală gravă, e dorință de cunoaștere. Însă... vai de tine, Jürgen, dacă plăcerea sau dorința repetării va deveni impulsul care te va anima! Atunci, într-adevăr, te vei afla în păcat, iar numele tău nu va mai fi demn de Dumnezeu.”

Nu este treaba mea să judec dacă numărul lecturilor interzise a fost just sau excesiv, dacă m-am limitat la curiozitate sau am deviat de la linia sănătoasă. Atotputernicul va examina acest adevăr, când îmi va sosi ziua Judecății Finale. Ceea ce doresc acum este să vorbesc despre împrejurările în care am dat peste caietele părintelui Stefan și nu despre condiția mea de păcătos.

*

Într-o dimineată în care biblioteca era aproape goală, iar eu citeam un vechi codice spaniol împodobit cu ilustrații realizate manual, Klaudius s-a apropiat de mine, prin spate. Eram atât de absorbit și impresionat de frumusețea miniaturilor, încât nu mi-am dat seama că băiatul îmi vorbea, astfel că doar un ușor susur venit din partea lui m-a făcut să tresar.

– Doktor Schlesinger, ați auzit vorbindu-se despre *Memoriile unei cântărețe germane*?

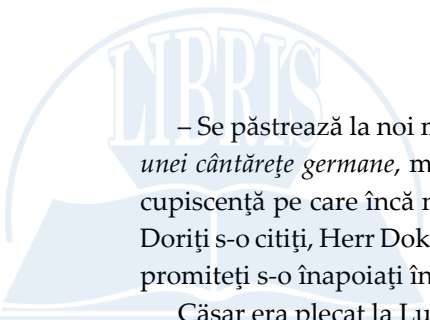
N-am putut evita un gest de surpriză. Era imposibil să nu fi auzit de acea carte care-i scandalizase pe atâția. O adevărată apologie a iubirii erotice, a amorului sexual, a golicionii, a voluptăților carni, a poftelor și obsesiilor. Era romanul erotismului german prin excelență și, conform opiniei generale, avea să rămână astfel încă mulți ani. Poate lucrul cel mai șocant era acela că îi era atribuită unei femei: una dintre cele mai mari soprane oferite lumii de națiunea noastră germană: Wilhelmine Schroeder-Devrient.

Schroeder-Devrient se stinsese din viață în 1860 și, alături de frumoasa Henriette Sontag, fusese muza autentică a compozitorilor germani din acea perioadă. Schroeder-Devrient a inspirat compozitori precum Wagner sau Beethoven. A fost un adevărat idol al vremii sale. A avut o viață foarte agitată, plină de aventuri sentimentale.

Cartea *Memoriile unei cântărețe germane* consta dintr-o serie de scrisori adresate unui presupus prieten, un medic. În ele, o femeie descrie cu lux de amănunte ansamblul experiențelor sexuale la care a fost martoră sau pe care le-a trăit. Erotism spionat la propriii părinți, carne de bărbat cu femeie, de femeie cu femeie, de femeie cu ea însăși... Un text al păcatului despre plăcerile carni.

Toate aceste epistole alcătuiau o carte. Și această carte era interzisă: *Memoriile unei cântărețe germane* fusese inclusă în *Index Librorum Prohibitorum*, o listă de titluri pe care Biserica le interzicea credincioșilor întru Hristos. A citi oricare dintre cărțile înscrise în *Index Librorum Prohibitorum* însemna o greșeală atât de gravă pentru un călugăr benedictin încât ar fi putut presupune chiar expulzarea sa din ordin.

Nu i-am răspuns lui Klaudius, l-am lăsat să vorbească mai departe. A făcut-o cu un firicel de voce devenită pe cât de senzuală pe-atât de excitantă:

– Se păstrează la noi manuscrisul original al *Memoriilor unei cântărețe germane*, m-a asigurat cu o expresie de concupiscentă pe care încă n-am reușit să o uit. Și a adăugat: Doriți s-o citiți, Herr Doktor? Pot să v-o împrumut dacă-mi promiteți s-o înapoiați în mai puțin de o săptămână.

Căsar era plecat la Ludwigsruhe, mi-a explicat el, și nu se întorcea decât sâmbăta următoare. Căsar era proprietarul bibliotecii, un bărbat slab, cu ochelari rotunzi și nas îngălbenit, pe care pasiunea pentru cărțile vechi și manuscrisele originale aproape că-l înnebunise. O dată pe lună se ducea într-unul din orașele mari, pentru a face rost de volume inedite sau alte curiozități de îndoielnic interes comercial, pentru rarii cititori din orașelul Tuttlingen.

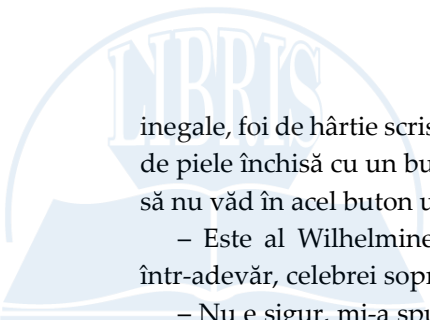
Oferta lui Klaudius era unică. Din orice librărie care vindea sau împrumuta cărți aș fi putut să fac rost de un exemplar tipărit al *Memoriilor unei cântărețe germane*, dar... manuscrisul original! Îmi doream să pătrund adânc în senzațiile acelei cărți de dragoste prin intermediul caligrafiei autoarei, o soprană care avusese curajul să transpună în cuvinte acordurile liberei senzualități. Eram ferm convins că pielea mi se va zburli de cinci ori mai tare în fața manuscrisului decât în fața unui simplu volum tipărit.

– De acord, Klaudius.

Am convenit să așteptăm până la ora amiezii. Klaudius a scăpat cu grijă de puținii cititori care împrumutaseră cărți în cursul dimineții, completând fișele volumelor solicitate. S-a ocupat de fiecare cu răbdare, până ce n-a mai rămas nimeni. Eu așteptam într-una din micile săli de lectură. După ce a închis ușa grea de lemn de la intrarea principală, biblioteca a fost inundată de umbră. Învăluit și protejat de ele, Klaudius a venit la mine.

– Mă întorc imediat, mi-a șoptit aliatul slovelor interzise.

După câteva minute, în care neliniștea mea s-a accentuat, a apărut cu un dosar din care se iveau, dezordonate și

inegale, foi de hârtie scrise. Dosarul era legat cu o curelușă de piele închisă cu un buton de metal. Mi-a fost imposibil să nu văd în acel buton un nasture de lenjerie de damă.

– Este al Wilhelminei Schroeder-Devrient? Aparține, într-adevăr, celebrei soprane?

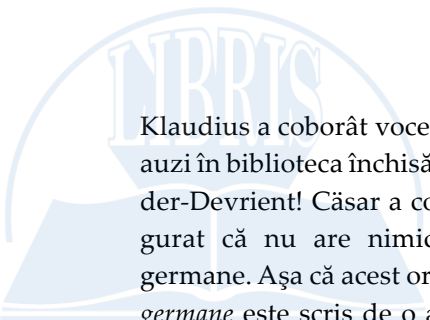
– Nu e sigur, mi-a spus, nu e semnat. Sigure sunt două lucruri: că este vorba despre memoriile reale ale unei femei și că acea femeie era cântăreață. Gândiți-vă: cum ar fi putut o femeie să-și pună numele pe un asemenea text? Prima ediție menționa condiția acceptată de a se păstra discreția asupra numelui autoarei, astfel că niciun cercetător nu l-a putut afla, pentru a verifica proveniența memoriilor. Cercetătorii au reușit doar să emită o ipoteză, comparând stilul și limbajul acestora cu cele din corespondența sopranei, care se păstrează. Sunt mulți cei care i-au atribuit ei acest text lasciv, însă limbajul cărții nu se potrivește întru totul cu stilul cântăreței... Este dificilă desemnarea ei ca autoare numai în baza modului de a scrie... nu credeți? Pe de altă parte, Claire von Glümer, prietena și biografa lui Schroeder-Devrient, n-a menționat aceste memorii în niciunul din textele sale. De ce le-ar fi ascuns biografa sopranei, la atâția ani de când cântăreața nu se mai află printre noi?

– Dar, Klaudius... manuscrisul acesta? Ar fi de-ajuns să-l comparăm cu scrisul din epistolele cântăreței, ca să aflăm adevărul!

– Da, e adevărat. Însă Căsar, proprietarul, îl păstrează ca pe ochii din cap, este comoara sa... Nu l-a arătat nimănui. Nimeni nu știe de existența lui. Dacă cercetătorii ar afla că se găsește aici, s-ar năpusti asupra lui pentru a stabili paternitatea *Memoriilor* o dată pentru totdeauna.

– Și Căsar? El este un împătimit al cărților... De ce nu l-a comparat chiar el?

– A făcut-o, Herr Doktor, sigur c-a făcut-o... Și-am să vă spun ce-a constatat: scrisul, Herr Doktor – aici

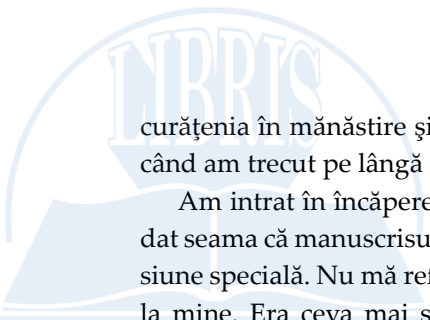

Klaudius a coborât vocea, ca și cum cineva ne-ar fi putut auzi în biblioteca închisă –, scrisul... nu este al lui Schroeder-Devrient! Căsar a constatat personal asta și m-a asigurat că nu are nimic de-a face cu caligrafia divei germane. Așa că acest original al *Memoriilor unei cântărețe germane* este scris de o altă femeie... Înțelegeți? Nimeni nu știe asta, absolut nimeni... Și... de care soprană? Nu știm, însă doar de la o femeie pot să provină cuvintele, expresiile, sentimentele și senzațiile încredințate acestor pagini... Veți constata singur... Acum trebuie să plec. E târziu. Dar mai ales nu uitați. Sâmbătă, înainte de douăsprezece, acest manuscris trebuie să fie din nou aici... Altfel, vom avea probleme, Doktor Schlesinger. Amândoi vom avea probleme...

*

Oh, Doamne! Tu știi prea bine că aprinderea și pofta trupească îi fac stângaci, stupizi și imprudenți pe bărbați; în aceeași după-amiază, de-abia întors la mănăstirea din Beuron, am traversat curtea și culoarele cu eroticele *Memorii ale unei cântărețe germane* sub braț, ascunse printre alte cărți. Ce nesăbuiță! Dacă vreunul dintre călugări s-ar fi oprit să mă salute, cu siguranță m-ar fi întrebat ce titluri împrumutasem de la bibliotecă în ziua aceea. N-ar fi fost ceva neobișnuit. Eu însumi le arătam adesea, încântat, fraților cu care conviețuiam în acel lăcaș al Domnului, volumele de istorie și cărțile clasice pe care le împrumutam. Dar când te lași copleșit de nerăbdare, logica ți se întunecă asemenea ceții matinale din pădurile bavareze și acționezi fără să te gândești la pedeapsă, ca și cum vinovăția nu-ți poate fi nicum dovedită.

Spre norocul bunului meu renume, am ajuns la chilie fără să fiu văzut decât de una dintre femeile care mențineau

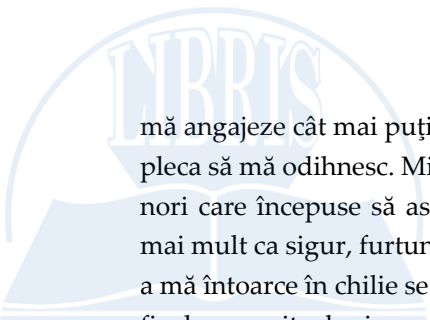
curăţenia în mănăstire şi care s-a limitat să-şi plece capul când am trecut pe lângă ea.

Am intrat în încăpere şi am încuiat uşa. Atunci mi-am dat seama că manuscrisul transmitea degetelor mele o tensiune specială. Nu mă refer la o agitaţie care ar fi pornit de la mine. Era ceva mai subtil şi mai ciudat: mâncărimea care mi-a străbătut palmele emana din dosar... De parcă foile acelea ar fi avut o viaţă şi o forţă din interiorul lor, nereuşind să se potolească, şi s-ar fi zbatut să iasă afară.

Am ascuns textul interzis sub pat şi m-am grăbit să mă alătur celorlalţi membri ai ordinului nostru.

În timpul cinei, pe când duceam o fructă la gură, aşezat pe lungă bancă de lemn pe care călugării mâncau în linişte, cu rumoarea Sfintelor Scripturi drept fond, am reflectat la tremurul degetelor mele. Vibrase, oare, manuscrisul? Să fi avut vreun sens lucrul ăsta? Putea o hârtie să tremure? Să aibă viaţă? Şi, presupunând imposibilul... de ce un text de amor aparţinând unei atât de faimoase cântăreţe s-ar fi tulburat într-atâta pentru că pătrunsese în chilia unui anonim preot benedictin ca mine? Nu. Senzaţia mea n-avea nicio logică. Însă asemenea gânduri mă nelinişteau. Poate că dezlănţuita mea frenezie de a citi acele pergamente de amor pământesc transfera propriile mele tentaţii asupra lucrurilor pentru ca, astfel, să atribui celui alt vinovăţia şi acţiunea. Dacă nu exista o persoană care să-mi preia iminentul păcat... nu era logic să imput propria tulburare obiectului de pierzanie? Şi cui altcuiva decât manuscrisului însuşi? Aşa gândeam în timp ce mă grăbeam să-mi sfârşesc cina în tăcere.

În seara aceea, plimbarea prin grădină, înainte de a mă retrage în chilie, a fost mai scurtă ca de obicei. Doi călugări conversau aprins despre recent declarata infailibilitate a papei, promulgată de Pius al IX-lea, şi s-au apropiat de mine să-mi ceară părerea. Am bâiguit un răspuns care să

mă angajeze cât mai puțin și mi-am exprimat dorința de a pleca să mă odihnesc. Mi-am sprijinit decizia pe stratul de nori care începuse să ascundă stelele pe cer, prevestind, mai mult ca sigur, furtuna. În realitate, însă, graba mea de a mă întoarce în chilie se datora temerii ca *Memoriile* să nu fie descoperite de cineva și înfocatei dorințe de a începe să le citesc. N-aveam să mă încredințez textului decât târziu după miezul nopții, când ceilalți călugări vor dormi, și orice neliniște a propriului meu trup se va afla în afara riscului de a fi intuită de vecinii mei de chilie. O respirație mai agitată, o mișcare în pat, un pas desculț pe piatra cea rece sau o legănare păcătoasă – oricare dintre posibilitățile care mă așteptau în acea noapte – ar fi putut, fără îndoială, să atragă atenția vreunui suflet treaz.

Când am intrat în chilie, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit sub pat, spre a mă asigura că manuscrisul era la locul lui. Pe urmă am hotărât să-i schimb ascunzătoarea. L-am așezat pe raft, printre cele patruzeci de cărți de filozofie ale părintelui Stefan. Am făcut doi pași înapoi. Locul nu era bun. Se remarcă, impudic, dintre cotoarele aurite ale pajiștilor cu trandafiri presați. Am luat din nou dosarul și l-am vârat în dulap, unde cele două sutane de schimb ale mele atârnavă, țepene, ca spânzurate. Dar de ce să ascund din nou ceea ce era prea bine ascuns, când custodele se afla de față? Intuiam că nu era vorba de propria agitație, ci de aceeași senzație clară care îmi străbătuse degetele când mângâiasem hârtia manuscrisului. Ca și cum memoriile sopranei ar fi prins viață în camera mea și căutau un loc, un loc concret...

Apoi m-am culcat, știind că în mai puțin de două ore aveam să încep lectura uneia dintre cărțile aflate în temutul *Index Librorum Prohibitorum* al Bisericii Catolice.